

Arrest

nr. 117 295 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2013 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 november 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 juli 2013 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 11 juli neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), die aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: "Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid, van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie", waarin "alle aangevoerde middelen worden samengevat".

De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet aanvoeren dat de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd heeft, door de verzoekende partij niet aan een persoonlijk onderzoek te onderwerpen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren.

De verzoekende partij voert aan dat door de neergelegde documenten te weigeren omdat het geen originele documenten zijn, dit een simplistische motivering is waardoor het voor de verzoekende partij onmogelijk is om een correct bewijs aan te brengen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van kopieën van een document niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk, aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. De overige motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch stelt louter dat niemand mag worden uitgewezen naar een land dat voorziet in een staatsapparaat dat folterpraktijken niet kan bannen uit haar samenleving. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Het middel lijkt ongegrond." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 november 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 oktober 2013 opgenomen grond, stelt zij dat er een attest van de ambassade van Mauretanië in Brussel werd bijgebracht waaruit blijkt dat zij noch over de Mauritaanse, noch over de Iraakse nationaliteit beschikt. Zij vraagt zich af waar zij dan wel heen moet. Zij geeft aan dat zowel haar

vader, afkomstig van Mauretanië, als haar moeder, van Iraakse afkomst, een asielaanvraag lopende hebben. Zij kan als kind dus niet terug. Zij duidt nog op een rapport van 22 oktober 2013 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met name van de heer Van den Bulck, waaruit blijkt dat de situatie in Kaboel en Bagdad aanleiding geeft tot de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwerende partij stelt dat zij de authenticiteit van een kopie niet kan nagaan en wijst erop dat het *in casu* een beslissing van de staatssecretaris betreft en niet van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij stelt dat indien de situatie in het land van herkomst drastisch is gewijzigd sinds het nemen van de bestreden beslissing, er een nieuwe asielaanvraag kan worden ingediend.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar een attest van de ambassade van Mauretanië, maar hierbij dient erop gewezen te worden dat zowel in de bestreden beslissing als in voornoemde beschikking van 28 oktober 2013 reeds op de neergelegde documenten werd ingegaan. Met het louter herhalen of benadrukken van bepaalde aspecten ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Op de overige onderdelen van voornoemde beschikking, waaronder de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, gaat de verzoekende partij niet uitdrukkelijk in, zodat hieraan geen afbreuk gedaan wordt. Daar waar zij stelt dat zij als kind niet terug kan, omdat haar beide ouders een asielaanvraag lopende hebben, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij meerderjarig is en dat zij niet aangeeft, laat staan aantoot, op grond waarvan zij meent niet terug te kunnen. Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar een rapport van 22 oktober 2013, zonder aan te geven in het kader waarvan of met welk oogmerk zij dit precies inroept, dient erop gewezen te worden dat dit rapport dateert van na de bestreden beslissing van 11 juli 2013, zodat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon gehouden worden. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. Met verwijzing naar de beschikking van 28 oktober 2013 wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET